

Elektriska virvlar

—

Hypoteser om universum, fri energi och antigravitation

av

Mathias Båge

Vårvintern 2006

*dokumentnummer 1001
dokumentrevision 1.3*

Innehåll

1 Inledning	1
2 Virvlar — en av världsaltets byggstenar	1
2.1 Värdpunktens mysterium	3
2.2 Av människan skapade virvlar	3
3 Högexciterade BTV:er	4
3.1 Högexciterade BTV:er skapade på elektromagnetisk väg	5
3.1.1 John Searls S.E.G.	6
3.1.1.1 I.G.V:n – en speciell S.E.G-applikation	7
3.1.2 MAGVID:en	8
3.1.3 Teslas sfär med växelströmsförsedd ekvatorialgördel	9
3.2 Högexciterade BTV:er skapade på mekanisk väg	12
3.2.1 Viktor Schaubergers Repulsin	12

1 Inledning

Är du redo för en tur in i virvlarnas värld? I en virvelvärld som är vår värld, för vår värld är en virvelvärld, på många olika nivåer. Vårt universum. Vår planet. Vi själva. Materian. Energin. Förbindelsen mellan materian och högre plan.

Syftet med detta dokument är också att kortfattat beskriva ett par metoder för att driva ett flygande tefat.

2 Virvlar — en av världsaltets byggstenar

De indiska Veda-skrifterna säger att hela universum — makrokosmos såväl som mikrokosmos — är uppbyggt av virvlar i en mångfald av storlekar.

Världsaltet är uppbyggt av virvlar, som i sin tur är uppbyggda av virvlar, som i sin tur är uppbyggda av virvlar, som i sin tur är uppbyggda av virvlar, . . . som i sin tur är uppbyggda av virvlar, som består av . . . *Alltings Orsak*.

Virvlars topologi (form) varierar en hel del. De flesta topologier förekommer i naturen, men några få typer måste skapas artificiellt (antar jag).

Alla virvlar har en mynning och en spets, även fast en del är "plattare" vid spetsen, t ex vissa utåtriktade (centripetala) virvlar.

Flödet går antingen från mynningen till spetsen, eller från spetsen till mynningen. Flödet vid spetsen har alltid högre flödeshastighet än vid mynningen.

Några naturliga virvlar är vattenvirvlar (t ex i badkaret) och luftvirvlar. Vattenvirveln matas av vattnet som omger den. En virvelvind (t ex tromber och orkaner) matas av luft, eller—som vissa nya hypoteser stipulerar—av elektriska fält som når jorden från rymden (kanske främst solen). Dessa virvlar

är direkt knutna till vår planet, antingen dess gravitation (vattenvirvlarna) eller till solen som värmer luften och skapar skillnaderna i lufttryck, eller de kosmiska elektriska fält som finns mellan himlakropparna. Jordens rotation påverkar också riktningen på många av dessa stora virvlar.

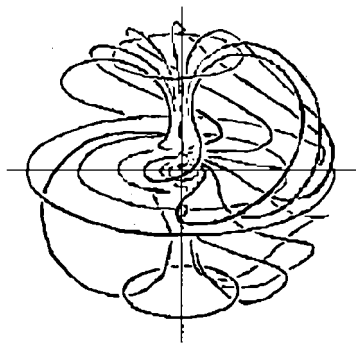
Andra naturliga virvlar är de som förmodligen finns i materiens inre, såsom molekyler, atomer, elementarpartiklar, kvarkar, o s v.

Ytterligare naturliga virvlar är alla levande organismer, chakran¹, planeter, solsystem, stjärnhopar, galaxer, galaxhopar. Sannolikt är universum en enda stor virvel, vars flöde består av *allt*.

Nästan alla virvlar är på ett eller annat sätt *återcirkulerande* (även de som inte synes vara det).

En återcirkulerande virvel är en virvel vars flöden antingen går in i mynningen och ut genom spetsen där den böjer av radiellt utåt (mot "ekvatorn") in en utåtriktad *centrifugal*, plattare utåtgående virvel, för att sen krökas upp mot mynningen, där flödet sen åter går in, o s v.

Eller precis tvärtom: ut från mynningen kröks flödet mot en platt inåtgående *centripetal* virvel. för att sen fortsätta till spetsen och ut igen från mynningen:

Figur 1: Alfred Wakemans bipolära toroidvirvel

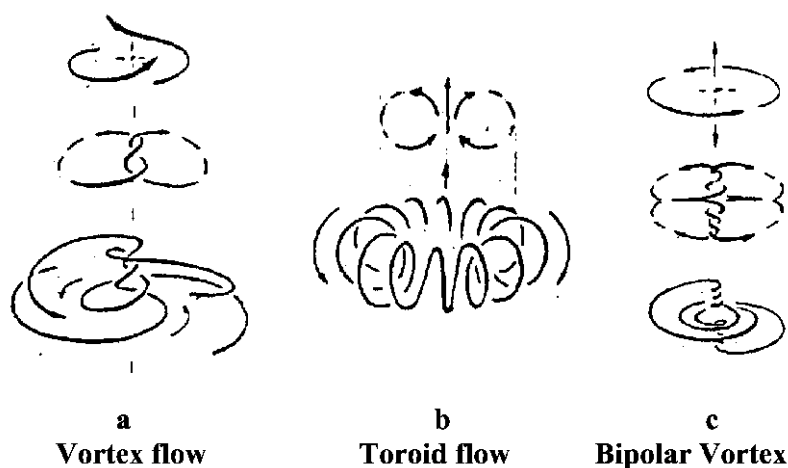
Denna figur visar hyggligt hur en medroterande dubbel återcirkulerande virvel ser ut (topologierna 2AIRO eller 2AORI i tabell 1). Figuren är gjord av *Alfred Wakeman* (klippt från [9, s. 45]) – en framstående experimentell virvelforskare – och visar det han kallar *Bipolar Toroidal Vortex* (BTV). *Vortex* betyder virvel. Med adjektivet *bipolar* menas att denna virvel egentligen är två mindre virvlar sammanfogade till en enhet. I varje mindre virvel finns en dithörande *toroid* – eller *torus* som jag hädanefter benämner dem. En torus är helt enkelt något som är format som en flottyr munk: en tjock ring.

Så, vad gör en flottyr munk i vår virvel? Det är en *sekundärvirvel* (**b** i figur 2) som uppstår som en "sidoeffekt" av vår "huvudvirvel" (Vortex flow – **a** i figuren) när den böjer sig för att nå sin andra ände. **c** i figuren visar hur "huvudvirveln" och flottyr munken tillsammans bildar ena halvan av en BTV.

Det verkar finnas ett flertal typer av återcirkulerande virvlar. Tabell 1 på sid 4 är ett försök att åskådliggöra några av dessa.

De starkt förenklade figurerna i tabell 1 visar en genomskärning av olika *virveltopologier*, sedda från sidan: *trattarna*, tillhörande *torusar* (de små cirklarna med \cdot eller \times i centrum) samt *återcirkulerande energiflöden* (de något deformerade delcirklarna som omger torusarna – pilarna anger flödesriktning).

¹se <http://en.wikipedia.org/wiki/Chakra>

Figur 2: De två flödena i en BTV (ngt. beskuren) [Alfred Wakeman]

Symbolerna i torusarna: \cdot (pilspets) betyder rörelse *ut* från textsidan, och \times (pilfjädrar) *in* i textsidan – används för att indikera rotationsriktning.

Jag tror att många saker i universum har någon av dessa topologier (fler kanske finns), men vad som har vilken topologi är dock oklart.

Vilka egenskaper varje enskild virveltopologi har är heller inte helt klart, men jag kan med viss säkerhet (peppar peppar :-)) påstå att åtminstone en (2AIROCR [se tabell 1]) återfinns i några av de konstruktioner som jag försöker beskriva nedan.

2.1 Vändpunktens mysterium

Inne i vissa (?) återcirkulerande virvlar verkar det finnas en "magisk" plats där virvelflödet omärkligt "försvinner" från det fysikaliska planet, för att sedan återvända dit igen. Denna plats är belägen vid den punkt där tratten är som smalast (d v s har högst flödes hastighet) och flödet plötsligt böjer av utåt mot "ekvatorn" – d v s den punkt där virveln byter karaktär från att vara centripetal (inåtriktad) till att bli centrifugal (utåtriktad).

Det förmodas att virveln på detta sätt är knuten till andra plan än det fysikaliska. Då dessa andra (högre) plan kanske är knutna till hela världsalltets energi, kan man säga att återcirkulerande virvlar liknar vattenhjul vilka man håller upp i det oändliga energiflöde, som *Alltings Orsak* ställer till hela universums förfogande. Ju större vattenhjul och flödes hastighet, desto mer energi kan fås att flöda igenom det.

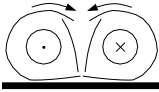
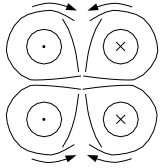
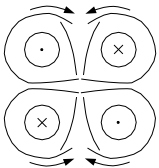
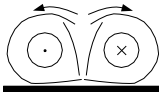
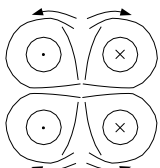
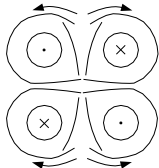
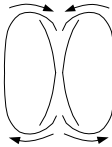
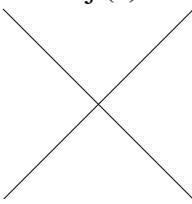
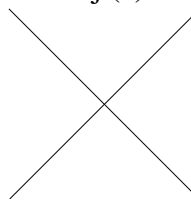
Energien i fotbollsstora klotblixtar (som med stor sannolikhet är en typ av BTV) mäts i **giga-Joule**.

Var den litet speciella VAIAO återfinns är ett mysterium för mig. Kanske den s k *anu* [6, s. 13] är en kandidat?

2.2 Av människan skapade virvlar

Här menar jag inte bara skapandet av virvlar som *inte* förekommer naturligt, utan skapandet av *natur-*
efterliknande virvlar.

Tabell 1: Virveltopologier

<i>typ</i>	<i>ensam (ev. mot avgränsning)</i>	<i>två medrotterande</i>	<i>två motrotterande</i>
<i>axiellt in, radiellt ut</i>	1AIRO 	2AIRO 	2AIROCR
<i>radiellt in, axiellt ut</i>	1AORI 	2AORI 	2AORICR
<i>axiellt in, axiellt ut</i>	VAIAO 	finns ej (?) 	finns ej (?)

Om man har gravitation (som här på vår planet) kan man skapa en vattenvirvel genom att låta vatten rinna ut genom ett hål, samtidigt som man försöker bringa vattnet att rotera, t ex genom att vispa ovanför utloppshålet eller ha speciella "fenor" monterade i hålet som styr vattnet in i en virvelrörelse.

Vad har nu människoskapade virvlar med fri energi och flygande tefat att göra?

För att uppnå det vi vill göra här (skapa fri energi och få flygande tefat att flyga) **tror** jag att BTV:en (den återcirkulerande virvelrörelsen) är det bästa som står oss till buds.

3 Högexciterade BTV:er

Med detta menar jag en BTV som använder elektroner som medium, vilka på olika sätt fås att röra sig i den nödvändiga återcirkulerande virvelrörelsen. Till en början måste man tillföra energi utifrån, men vid en tillräckligt hög energinivå börjar plötsligt allt att gå av sig självt!

När detta sker är BTV:n *exciterad* till extremt höga energinivåer, och plötsligt får man:

- fri energi – vissa svårigheter kan dock uppstå när man försöker tappa ("utvinna") den :-)) men det *går* att göra.
- repellation (och märkligt nog också en del attraktion i mitten, nära BTV:ns "öga") av all materia utanför BTV:n. Repellationen (bortstötningen [vilket hemskt ord]) är det som får det flygande tefatet att flyga iväg. Om BTV:n är mindre massiv än närmaste objekt stöts BTV:n bort, annars

stöts det mindre massiva objektet bort från BTV. Det är m a o fysiskt omöjligt att krocka med ett flygande tefat.

- all omgivande gas (t ex luft) joniseras (elektroner frigörs från atomer och molekyler), vilket leder till frånvaron av luftmotstånd. Den joniserade luften (plasman) fungerar då som ledare för våra kära elektroner. Funkar detta då i rymden, som saknar luft att jonisera? Ja, eftersom hela världsrymden är full med en "gles" plasma. Alla himlakroppar är elektriskt kopplade till varandra².
- "masslöshet": ingen tröghet erfars hos den eller det som befinner sig inuti BTV:ns centrum. Man kan rivstarta, svänga tvärt, flyga uppochner eller på sidan, sicksacka, stanna på en femöring o s v – allt utan att teet i koppen ens darrar.
- temperaturfall – ju högre energiuttag, desto kallare blir maskinen, för att i slutändan (vid BTV:ns högsta energinivå [excitationsnivå]) plötsligt bli supraledande (omkring 4°K).
- massor med ljus om BTV:n befinner sig i en gas (t ex luft).
- förmodligen en hel del andra, okända effekter.

Det är det som är så trevligt med BTV-baserade flygande tefat – kraftkällan och drivkällan (motorn) är samma apparat; två-i-en! Det finns säkert andra typer av framdrivningskällor för flygande tefat någonstans i universum, men om detta vet vi inget. Man behöver inga utomjordingar för att bygga flygande tefat.

Mig veterligen kan man skapa en högexciterad BTV på två olika sätt: med hjälp av *roterande magnetfält*, eller med hjälp av en *speciellt utformad luftvirvel* (se avsnitt 3.2.1).

3.1 Högexciterade BTV:er skapade på elektromagnetisk väg

Detta är den "vanligaste", och kanske enklaste typen av BTV-formering.

Jag känner till tre varianter:

1. John Searls S.E.G,
2. den s k MAGVID:en,
3. *Nikola Teslas* sfär med ekvatorialgördel (OBS! Min term och min egen hypotes).

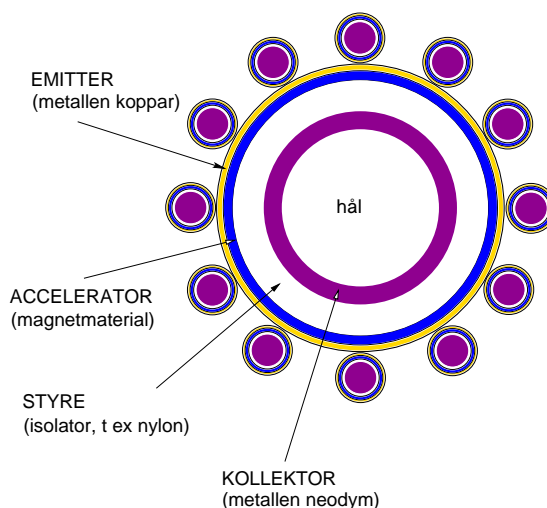
Nedan försöker jag beskriva var och en av dem.

²se <http://thunderbolts.info> för mer om teorin om ett elektriskt kosmos.

3.1.1 John Searls S.E.G.

En S.E.G. består av minst en ring (ibland kallad *plate*) med en magnetisering som resulterar i varsin axiellt orienterad nord- och sydpol, men med ett radiellt band av poler, där polariteten lokalt är varierar i ett sinusformat mönster.

Figur 3 visar att den innersta ringen har minst tolv (12) rullar i "omloppsbanan" runt sig, ungefär som ett rullager utan en yttre stödring. Ringen är fixerad på ett lämpligt isolerande underlag, d v s det är bara rullarna som rör sig.

Figur 3: S.E.G. med en ring och tolv rullar (från ovan)

Varje rulle består av 8 (åtta) *rullsegment* staplade på varandra. Varje rullsegment är svagt konvext (buktar utåt) för att underlätta inbördes rotation. De magnetiseras även på ett liknande sätt som ringen, men till skillnad från denna har man bara en enda sinusperiod runt ett rullsegments yta.

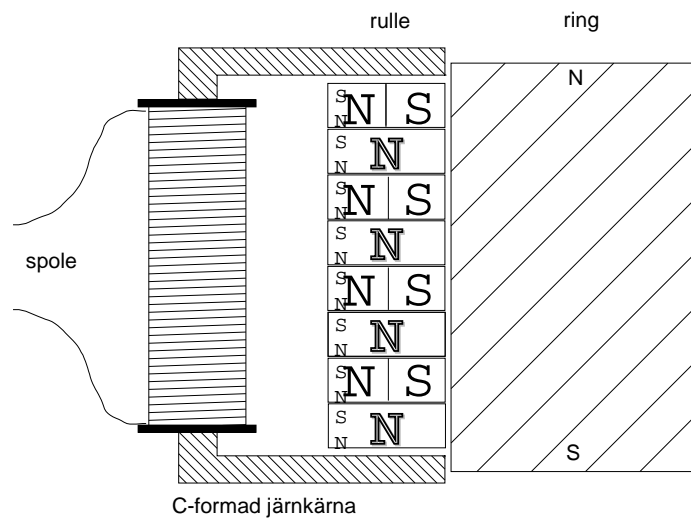
Ringarnas band av magnetiska poler och varje rullsegments magnetiska poler passar in i varandra som kuggar.

När man placerar ut rullarna omkring ringen kommer dessa automatiskt att distansera sig mot varandra – flyttar man en rulle för hand längs omloppsbanan, kommer de andra rullarna omedelbart att röra sig på samma sätt.

I figur 4 visas en C-formad järnkärna med en induktionsspole lindad omkring sig. Ett flertal sådana järnkärnor omger den yttersta ringens rullar. Igenom öppningen i C:et passerar den yttersta ringens rullar, vilket leder till att en ström induceras i induktionsspolen. Man kan m a o plocka ut elektrisk energi ur dem.

Det är när dessa rullar fås att rulla snabbt i sin omloppsbanan kring ringen, som virvelformeringen kommer igång. För att denna skall komma igång, måste man först starta S.E.G:en. Detta kan (mig veterligen) göras på ett par olika sätt:

1. rullarna hjälps utifrån, t ex *mekaniskt* (a la Roschin & Godin [1]), eller *elektriskt* med de C-formade järnkärnorna + spole i den yttersta periferien (som en motor – sålunda gjorde Searl också i början, tror jag),

Figur 4: C-formad järnkärna + spole, rulle och ring i genomskärning (från sidan)

2. självstartande – så fort alla rullar är på plats och frigjorda, kommer de av sig själva (eller eventuellt efter en liten knuff) att börja rulla i sina omloppsbanor runt ringen. Detta gäller bara när man använder en speciell materialkombination och de proportioner som stipuleras av Searls säregna *Law of the Squares*.

För att S.E.G:en skall bli högexciterad måste man öka rullarnas omloppshastighet tillräckligt mycket. Hur detta sker råder det litet oklarhet omkring. Searl själv hävdar att man bara behöver belasta S.E.G:en (öka effektuttaget från spolarna som är lindade kring de C-formade järnkärnorna) för att hastigheten skall öka, men detta motsägs av Roschin & Godin. Värt att notera är att Roschin & Godins S.E.G. är *mycket* olik Searls originaldesign, så detta *kanske* förklarar skillnaden i funktion.

Om och när rullarna sedan uppnår en tillräckligt hög omloppshastighet runt ringen blir hela S.E.G:en högexciterad, och den flyger rakt upp och iväg (ut i rymden¹) om man inte kontrollerar den på rätt sätt. Jag har hört att rullarnas omloppshastighet är över 20000 varv/minut.

3.1.1.1 I.G.V:n – en speciell S.E.G-applikation

En I.G.V. (Inverse Gravity Vehicle) är ett flygande tefat. De modeller (alla obemannade) som Searl och hans gamla team gjorde byggdes i trä och plexiglas. De första var ostyrbara (de hade inte listat ut hur man ströp S.E.G:en så den kunde fås att stanna). I slutet på 1960-talet kom de till sist på hur de kunde styra dem, och dessa senare modeller var radiostyda. Ingen människa har flygit med en I.G.V.

Kraftkällan och motorn är en och samma maskin, och består helt enkelt av en stor, konstant "överbelastad" (högexciterad) S.E.G. som med hjälp av speciella styrspolar³ håller den "i schack". Förutom de vanliga C-formade järnkärnorna sitter här även ett antal elektriskt ledande borstar (material okänt), som nått och jämt snuddar vid de framrusande rullarna. Dessa borstar plockar upp den extremt höga spänning som finns mellan de mest perifera rullarna och den innersta ringen. De kan styras så att de närmar sig de framrusande rullarna, eller avlägsnar sig från dem.

³OBS! Dessa är *ej* de, kring de C-formade järnkärnorna lindade, spolarna!

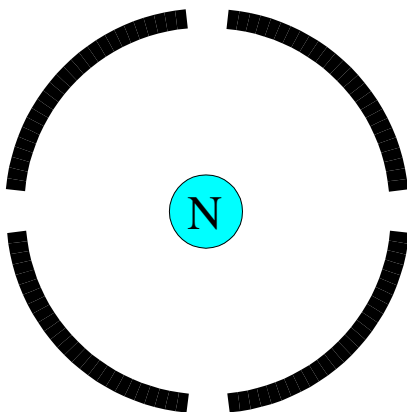
När man vill varva ned I.G.V:ns stora högexciterade S.E.G. lägger man – över styrspolarna – en kraftigt förstärkt sinusvåg av noga avvägd frekvens, som motverkar rullarnas framfart. De lär också ha använt vanliga resistiva värmelement (typ Kanthaltråd) för att varva ned S.E.G:en. Observera att S.E.G:en

På under- och översidan av tefatet (som till större del måste vara gjort av ett isolerande material, t ex plast, stark keramik eller t o m superlätt *betong*!) finns ett antal metallnät eller metallplåtar, till vilken högspänning från borstarna (flera miljoner volt (MV [megavolt])) styrs med fjärrmanövrerade strömbrytare (t ex via hydraulik). Längs med den runda ytterkanten ("ekvatorn") finns ett slags "spikar" som sticker ut. Till dessa leder man högspänningen på liknande sätt. Dessa "spikar" fungerar även som gångjärn till små roder; av säkerhetsskäl tvangs Searl av myndigheterna att använda dessa: om S.E.G:en plötsligt slutade att fungera ville de kunna göra en kontrollerad glidflygning, men detta behövdes visst aldrig, har jag hört.

3.1.2 MAGVID:en

MAGVID:en [5] beskrevs första gången av en *James Stephens* i några dokument som går under titeln "GroomLake'Colonel'Reveals'All". I september 1995 postade han dessa till USENET-nyhetsgruppen `alt.alien.visitors`.

Däri beskrives bl a ett mycket elegant och enkelt drivsystem till ett flygande tefat, och som påstods ha byggts av det amerikanska försvaret i största hemlighet, efter inspiration från ett (ev. förolyckat) flygande tefat. Detta drivsystem är det som numera kallas MAGVID (står för *MAGnetic Vortex hyper-Ionization Device*).

Figur 5: MAGVID:en, starkt förenklad

Kortfattat säger han i "GroomLake'Colonel'Reveals'All" att, för att skapa en virvel av elektroner (vår högexciterade BTV) behöver man bara ha

1. en roterande "virtuell" magnet som är radiellt orienterad, och som enkelt åstadkommes med fyra induktionsspolar (de svarta böjarna i figur 5) utplacerade i en cirkel – precis som i en tvåfasmotor för växelström: varje spole är förskjutet (roterad) 90° från föregående, både rent fysiskt och växelströmsfasmässigt),

2. en axiellt orienterad elektromagnet som lindas på en påle i centrum av konstruktionen (ljusblå ringen i figuren, "N" betecknar nordpolen), precis där en tänkt axel skulle ha suttit.

Notera att S.E.G:en påminner litet om MAGVID:en. Varje rulle i S.E.G. roterar i sina omloppsbanor kring ringarna, och eftersom varje rullsegment är delvis radiellt magnetiserad kommer varje rullsegment att påminna om en miniatyr-MAGVID. Hela S.E.G:en är likaledes axiellt magnetiserad, precis som centrummagneten hos MAGVID:en.

Till skillnad från S.E.G:en kan MAGVID:en enkelt sättas på och stängas av. Detta sker genom att styra den oscillator som matar de fyra induktionsspolarna. Här är det värt att påpeka: jag är inte helt säker på att MAGVID:en helt klarar sig utan en extern kraftkälla! Eventuellt kanske man behöver en sådan enbart när man startar MAGVID:en, och att den—när den har blivit högexciterad—klarar sig på egen hand.

MAGVID:en låter (och är) **väldigt mycket mindre komplicerad** (och säkert billigare) än Searls I.G.V. med sin stora, konstant överbelastade S.E.G.

Den är också mycket lik den tvåfasmotor för växelström som Nikola Tesla⁴ uppfann på 1880-talet.

Varför bygger vi då inte en MAGVID istället, om den nu är så mycket enklare i sitt utförande?

En anledning är att jag har en viss hum om hur man styr och reglerar S.E.G:en i en I.G.V, men att jag *inte* vet hur man gör samma sak med ett MAGVID-drivet flygande tefat. MAGVID:en i sig skapar ju enbart själva repellationen som får tefatet att flyga.

För att kunna styra ett tefat baserat på en MAGVID måste man ta reda på hur man modifierar symmetrin och balansen i den stora BTV som MAGVID:en skapar. Jag har minst två uppslag till hur man kanske kan göra just detta:

1. placera ut ett antal betydligt mindre MAGVID:er i tefatet (kanske tre i en triangel). Genom att slå på och av dessa mindre MAGVID:er kan man kanske ändra den stora BTV:ns symmetri.
2. 2004-09-28 läste jag ett inlägg⁵ i en epostlista där någon som kallar sig Lonny påstod sig för 35 år sedan ha pratat med en *Albert Weiss* – en gammal man som hade varit testpilot för tefat i Tyskland under 30- och 40-talet. Denne Weiss påstod att det räckte med ett antal hydrauliskt vippbara magnetskivor (ett roligt sammanträffande: I.G.V:n använde hydrauliskt styrda *strömbrytare*) som direkt påverkade tefatets flygriktning när de vippades emot (närmade sig) tefatets drivsystem (säkert något MAGVID-liknande). Dessa magnetskivor (16 stycken) sades vara monterade på både över- som undersidan av tefatet, men deras exakta placering i tefatet är okänd.

Det torde inte vara ett alltför betungande arbete att klura ut magnetskivornas bästa placering i tefatet.

3.1.3 Teslas sfär med växelströmsförsedd ekvatorialgördel

Nikola Tesla är ett av de största genier och upptäckare som har levat. Man brukar säga att han (i stort sett ensam) uppfann den moderna världen, bl a så var det han som – när han på 1880-talet promenerade

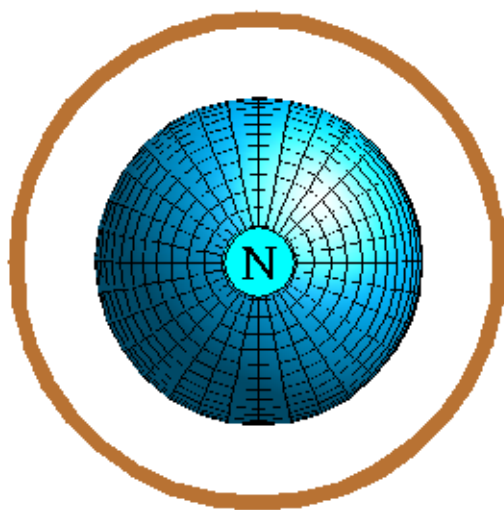
⁴Nikola Tesla—berömd Kroatienfödd (till U.S.A. utvandrad) Krajina-serbisk uppfinnare av bl a dagens växelströmssystem. Hans namn dyker ofta upp i dessa sammanhang.

⁵se <http://groups.yahoo.com/group/newelectrogravity/message/5785>

omkring i Budapest – uppfann grunderna till det som sedermera kom att bli det växelströmssystem som används över hela världen idag. Han uppfann även radion före Marconi, även fast den senare gavs äran. Kort efter hans död 1943 fick Tesla dock upprättelse som radions egentliga uppfinnare. Flera typer av växelströmsmotorer uppfann han i samma vända som växelströmssystemet. Tändspolen i bilar är också en Tesla-uppfinning. Han har flera hundra patent i sitt namn.

Han hade en unik förmåga att för sitt inre öga **i detalj** testa sina uppfinningar, innan han bemödade sig om ett prototypbygge. Denna hans förmåga var så exakt, att han direkt från huvudet kunde ge sina anställda de mått prototypdelarna skulle ha. Ännu märkligare är att dessa prototyper i princip alltid fungerade på första försöket! Tesla och Thomas A. Edison var t ex varandras totala motsatser – Tesla gjorde saker som fungerade *direkt*, och Edison fick oftast arbeta mycket hårt och länge, för att få till något som fungerade ("One percent inspiration and 99% transpiration"). Tesla arbetade åt Edison en kort tid på i mitten av 1880-talet [8]. De skiljdes åt som ovänner. Edison gjorde senare mycket för att misskreditera Teslas växelströmssystem.

Givetvis intresserade sig Tesla för flygfarkoster. Han föreställde sig dessa som vinglösa. Några av dessa återfinnes i hans patent, men mig veterligen inte den *princip* för flygfarkoster jag nedan kommer att beskriva.

Figur 6: Teslas sfär med växelströmsförsedd ekvatorialgördel, starkt förenklad

Observera att denna princip bygger på ett osäkert citat. Enligt Jerry Decker på KeelyNet ([2, punkt 4]) påstås Tesla ha sagt (bara det inom citationstecknen nedan):

"I can place a ring around the Earth at the equator and move it anywhere I so wish." It is CLAIMED that Tesla built a levitating sphere comprised of a ball with a single ring at the equator. When this ring was fed with an alternating current at high potential, one half of the sphere became very hot, the other very cold. The sphere levitated to a height dependent on the energy applied.

I sin självbiografi [7, s. 55] skriver Tesla å andra sidan:

Another one of my projects was to construct a ring around the equator which would, of course, float freely and could be arrested in its spinning motion by reactionary forces, thus enabling travel at a rate of about one thousand miles an hour, impracticable by rail. The reader will smile. The plan was difficult of execution, I will admit, but not nearly so bad as that of a well known New York professor, who wanted to pump the air from the torrid to temperate zones, entirely forgetful of the fact that the Lord had provided a gigantic machine for this purpose.

Och samma sak beskriver John J. O'Neill i sin Tesla-biografi [8]:

The other project with which he amused himself was drawn upon an even larger scale and required a still higher order of imagination. He conceived the project of building a ring around the earth at the Equator, somewhat resembling the rings around the planet Saturn. The earth ring, however, was to be a solid structure whereas Saturn's rings are made up of dust particles.

Litet förvirrande. Har epostat Jerry Decker två gånger, men inte fått något svar ännu (2006-03-09) om vad som gäller. Jag har inte heller hittat något ytterligare på nätet om denna Tesla-konstruktion.

Vad skall man tro? Beskrivs två olika saker, med en ring runt ekvatorn på sfären som det enda gemensamma, men där

1. den ena flyttar på själva sfären/jorden (det vi söker här), och,
2. den andra är ett helt orealistisk sätt att färdas från en punkt till en annan utefter jordens ekvator (*hur* bromsar man en ring som roterar kring jordens ekvator? :-)

En konstighet är att den ena hemisfären blir varm, och den andra kall!

En kväll i mitten av juli 2003, när jag körde bilen hem från landet, fick jag en av de där sällsynta insikterna.

En ringformad ledning (rödbrun) i vilken en sinusformad växelspanning svänger fram och tillbaka (med en central statisk elektromagnet [blå sfär, "N" betecknar nordpolen]) kan likställas med MAGVID:ens fyrspolssystem med sin roterande virtuella stavmagnet (och dito central statisk elektromagnet)!

Man låter ett tefat ta sfärens plats, och vips har man ett flygande tefat! Tja, med tillägg av diverse kontroll- och styrsystem, förstås.

Detta är min högst personliga hypotes, och jag kan mycket väl ha virrat bort mig fullständigt här. **Om** min hypotes är riktig innebär det att denna konstruktion är ännu enklare än en MAGVID, och man kan byta ut MAGVID:ens fyra stora spolar mot en enda yttre ringformad ledning, samt den elektronik som (förmodligen induktivt) förser den ringformade ledningen med den stipulerade växelspanningen.

Vad gäller styrning och reglering av denna mackapär, antar jag att man kanske kan använda samma vippbara magnetskivor som jag föreslog till MAGVID:en.

3.2 Högexciterade BTV:er skapade på mekanisk väg

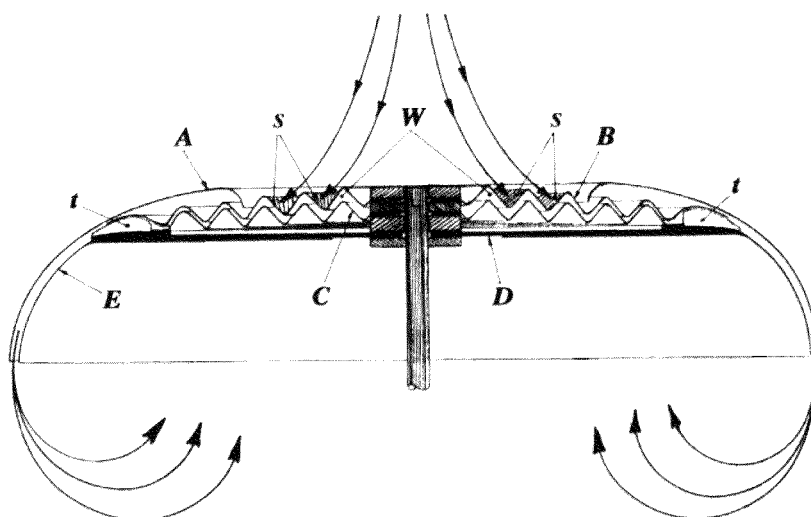
I dessa använder man inte magnetfält för virvelformeringen, men de har det gemensamt med de elektromagnetiska virvelmaskinerna, att båda i slutändan kommer att virvla laddade partiklar.

Jag antar att de här formerade virvelsystemen har samma topologier som de som skapas av de elektromagnetiska virvelmaskinerna.

3.2.1 Viktor Schaubergers Repulsin

Viktor Schaubeger var en österrikisk skogvaktare. Han studerade den då (runt sekelskiftet 1899-1900) oförstörda österrikiska naturen, och drog många uppseendeväckande slutsatser från det han såg.

Under 2:a världskriget tvang nazisterna honom att förverkliga en prototyp till en flygfarkost (figur 7 skamlöst tagen från [3]).

Figur 7: Repulsinen

Den bestod av två runda skivor, B och C, på en – till en snabb motor kopplad – gemensam axel. Skivornas ytor var vågiga på samma sätt som de ringformade vågor som uppstår då en sten kastas i vatten. Den ena vågiga skivan (den övre, B) hade ett par små insugningshål s nära centrum. När motorn (visas ej) bringade de två samroterande skivorna till en mycket snabb rotation (mer än 20000 varv/minut) kom luften att dras in i de små insugningshålen s i mitten (med hjälp av s k *molekylär adhesion*⁶) ut mot skivornas periferi ("ekvator"). Vid hålen i mitten skapades en centripetal (inåtgående) virvel, och vid periferin en centrifugal (utåtriktad) virvel, och som där vände för att gå in i hålen igen. Observera att Repulsinen förmodligen startar med topologin 1AIRO (se tabell 1 på sidan 4) och mediet luft. När den sedan uppnår höga varvtal övergår den till topologin 2AIROCR (se tabell 1 på sidan 4) med elektroner (negativa joner) som medium. Enligt min hypotes blir då Repulsinen en högexciterad BTV.

⁶Lustigt nog har Tesla uppfunnit en turbin och pump som påminner om Repulsinen, fast med plana skivor ist f vågiga!

Många hävdar att Repulsinens lyftkraft kan härledas från aerodynamiska principer (från Coanda-effekten⁷ för att vara specifik, se även [10]) men jag tycker att det är svårt att förklara de *extremt* stora lyftkrafter som frigörs, bl a slits ett flertal centimetertjocka bultar av när Repulsinen lyfter från sin förankring!

Låt vara att Schauberger från början konstruerade Repulsinen för att använda aerodynamiska principer (Repulsinen riktar sitt luftflöde nedåt), men Schauberger säger också: [4, s. 89]:

1. Om man för in *vatten* eller *luft* ... i "cykloida" högvariga svängningar i närvaro av vissa katalysatorer så uppkommer en energi ... som leviterar med oerhörd kraft och som tar den form som skapat den med på släp. ...
2. ... jag föredrog det första alternativet och ca ett år senare steg oväntat, redan vid första försöket, vårt "flygande tefat" upp mot taket och krossades. ...

(min kursivering)

Om punkt 1 ovan refererar till en slutsats Schauberger drog efter att ha provkört Repulsinen (punkt 2), kan han därvidlag ha uteslutit aerodynamiska principer som orsak till den oerhörda lyftkraften hos en såpass liten maskin (knappt en meter i diameter) – de är helt enkelt inte tillräckligt kraftfulla för att slita av tjocka bultar.

Detta är den enda icke-elektromagnetiska maskin som jag vet finns, som kan skapa en högexciterad BTV.

Vad styrning och reglering av en Repulsin är jag litet mer osäker. Jag antar att Repulsinen (i sitt högexciterade tillstånd, vill säga) sannolikt opererar enligt topologin 2AIROCR, och mediumet som flödar är elektroner (precis som i S.E.G:en och MAGVID:en). Därigenom kanske man kan styra och reglera Repulsinen med likadana vippbara magnetskivor som jag diskuterade ovan. Återstår att stänga av en högexciterad Repulsin, och hur det skulle ske är oklart.

En **stor** nackdel med Repulsinen är att den inte går att starta i rymdens vacuum – det finns nästan inga gasmolekyler som kan fås att flöda, så det gäller att inte stänga av den om man hamnar utanför jordens atmosfär! S.E.G:en och MAGVID:en lider inte av detta problem alls.

Referenser

- [1] Mathias Båges Searl-sidor, <http://www.stacken.kth.se/~mathias/searl/>. Där finns min urgamla introduktion till Searls teknik, samt Roschin & Godins viktiga forskningsrapport, både på engelska samt det ryska originalet som har fler figurer.
- [2] Jerry Decker, *Jerry Decker's Anti-Gravity Correlatives*, <http://www.keelynet.com/gravity/deckcorr.htm>, 1997.
- [3] Callum Coats, *LIVING ENERGIES*, Gateway Books, Bath, UK, 1996.
- [4] Olof Alexandersson, *DET LEVANDE VATTNET*, 5:e upplagan, Proprius förlag, Stockholm, 1986.

⁷se http://en.wikipedia.org/wiki/Coanda_effect

- [5] Vencislav Bujics epostlista om MAGVID, <http://groups.yahoo.com/group/MAGVID/>.
- [6] Annie Besant & C. W. Leadbeater, *OCCULT CHEMISTRY: CLAIRVOYANT OBSERVATIONS ON THE CHEMICAL ELEMENTS*, London Theosophical Publishing House, 1919. Finns även i maskinläsbar form: <http://www.subtleenergies.com/ormus/oc/ocindex.htm>.
- [7] Nikola Tesla, *MY INVENTIONS*, Barnes & Noble Books, 1995.
- [8] John J. O'Neill, *NIKOLA TESLA - PRODIGAL GENIUS*, Ives Washburn, New York, 1944.
- [9] Charles A. Yost, *NETWORK NOTES: TOROIDAL VORTEX FLOW*. Electric Spacecraft Journal, July/Aug/Sept 1991.
- [10] Jean-Louis Naudins web-dokument <http://jnaudin.free.fr/html/vtxtech.htm> har några länkar om Repulsinen och Coanda-effekten. Jag håller inte med honom i hans slutsatser.